

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice števil. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vračajo.
Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
vočkratnem po-
navljanju dajo se
popust.

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravništvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
60 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.
Po pošti velja
za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 124.

V Ljubljani v ponedeljek, 28. julija 1884.

Tečaj I.

Vabilo na naročbo.

S 1. avgustom prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Za Ljubljano:

na mesec	gld. —50
do konca septembra	1—
„ „ decembra	2-50
za donašanje v hišo vsak mesec 9 kr.	

Po pošti:

na mesec	gld. —85
do konca septembra	1-70
„ „ decembra	4-20

600 goldinarjev!

Dva glasa sta se čula pretečeni teden po slovenskih časnikih o notranjski volitvi. V „Slovinci“ priporočal je nek dopisnik notranjskim volilcem g. drž. poslanca Adolfa Obrezo, obče spoštovanega moža, kateri se tudi nam brez vsake primere v vsakem oziru najsposobnejši kandidat vidi za častno nalogo deželnega zastopnika, „Slov. Nar.“ pa je v sobotni številki objavil kratek dopis z Notranjskega, v kojem se zopet propaganda dela za bivšega poslanca g. dr. Zarnika.

Ne dá se trditi, da si je poslednji dopisnik preveč glavo belil z razlogi, vsled katerih rotí notranjske volilce, da bi se navduševali za ljubljanskega odvetnika. Dr. Zarnikova izvolitev mu ni posledica osebnih simpatij in osebnih zaslug, temveč zgolj — načelno vprašanje! „Notranjci — tako argumentuje — volite zopet dr. Zarnika, sicer bodete tudi vi deležni naglavnega greha, s kojim se je omaževala deželnozbornska večina, glasujó za onih ominoznih 600 gld., kateri so se volili

prostovoljnemu pouku v drugem deželnem jeziku!“

Vedno še smo prepričani, da g. dr. Zarnik sam ne misli, potezati se za izprazneni mandat, da njegova kandidatura le straši po nekaterih prenapetih glavah, katere mislijo, da bodo Bog zna kako uslugo storili narodni stvari, ako volilcem usiljujejo moža, ki se je sam prostovoljno odtegnil parlamentarnemu delovanju. Zaradi tega hočemo na stran pustiti celo osebno vprašanje; ker se pa z druge strani ljudstvo zopet bega s tako praznimi argumenti, hočemo enkrat za vselej stvarno razpravljati vprašanje, ako je deželni zbor, dovolivši za neobligatni pouk v drugem deželnem jeziku ubogih šest sto goldinarjev, v istini v količkaj žalil narodno stvar ter prestopil ozke meje narodnega programa!

Prav odločno pa moramo takoj v začetku pobijati logično nezmisel, obstoječo v tem, da se je v tej zadevi napadala narodna večina kranjskega deželnega zbora zaradi tega, ker se je v prejšnjem deželnem zboru kot manjšina v bistveno drugačih razmerah protivila podobnemu predlogu. Kdor tako umuje, ta jako napačno tolmači doslednost, ta zamenja to politično krepost z navadno trmoglavostjo. Po vsem naravno je bilo, da so se v prejšnjem deželnem zboru vsi narodni poslanci upirali temu predlogu; kajti ta denar bi se imel izročiti tedanjemu deželnemu šolskemu svetu, v katerem sta še oblastno sedela in gospodarila dr. Schrey in Deschmann — in pri naših napetih strankarskih odnošajih se ne smemo čuditi, ako se je izjavila bojazen, da se bode skromna ta svota porabljala v strankarsko podmitenje slabo plačanih učiteljev. Iz uradnih aktov je razvidno, da je bila tudi tedaj ta bojazen neopravičena — ali umevna bila je vender! Lansko leto pa so se okolnosti celó spremenile; denar se je imel izročiti slovenskemu narodu prijaznemu deželnemu šolskemu svetu, tú se ni bilo bati niti najmanjše zlorabe in z mirno vestjo je deželni zbor ta neznameniti kredit prepustil šolskemu oblastvu. Poleg tega se je spremenil

tudi naslov. Marsikoga je žalila krivica, da se je le nemščina toliko važna zdela, slovenščina pa po polnem prezirala. Ta nedostanost, s kjo se je žalila jednakopravnost, bila je odpravljena, in iste določbe veljajo sedaj tudi za nemške šole nasproti slovenskemu jeziku.

Vprašamo tedaj, ali so bili naši poslanci navzlic bistveno predrugačnim razmeram v istini še vezani po svoji parlamentarni taktiki v prejšnjem deželnem zboru? Mi odkrito rečemo: Nikakor ne!

Drug ugovor se glasi: „Na noben način se ni smelo dovoliti teh šest sto goldinarjev, kajti denar je tjá vržen, je gola potrata!“ Uže iz tega ugovora se razvidi, da dotični oponentje sami niso uverjeni o škodljivem germanizatornem vplivu neobligatnega nemškega pouka, baš nasprotno, oni trdí, da se nikdo nič nemščine ne nauči v teh urah. Ali tako besedičenje ne more vplivati na parlamentni zastop, to so subjektivna mnenja, a on potrebuje zanesljivih dat! Deželni šolski svet kot državno oblastvo ima nalog, terjati za potrebe ljudskega šolstva vse svote šolskega proračuna, dokler se mu ne dokaže, da je jedna ali druga neopravičena, brezvspešna. To se pa mora zgoditi le na podlagi službenih poročil. Kje pa — vprašamo — je kranjski deželni zbor imel taka negativna poročila, odkod je mogel zaje-mati ono moralno sigurnost, da se z dovoljenjem nezatnega zneska trati deželno premoženje? Teh potrebnih premis ni imel in tedaj se mu tudi v tem oziru nič ne more očitati.

Ali se je pa s tem sklepom kaj protizakonitega vsvarilo? Odločno zanikamo tako smelo, neosnovano trditev! Nikdo se k temu pouku ne sili. Pouk v drugem deželnem jeziku se je upeljal le na večerazrednih šolah ter le izven navadnih šolskih ur in le za one učence, kateri se ga prostovoljno hočejo udeleževati. Nasilstva v tem oziru ni nobenega; ako se ne oglasi desetvorica starišev, kateri želé neobligatni pouk iz drugega deželnega jezika

Listek.

Meni gre maščevanje.

(Dalje.)

„Če se to prav vzame, je skoro vse eno, on trpi“, odvrne Zora, milujočim glasom.

„Lej, lej, kako si maločutna; nazadnje bom še mislila, da ga miluješ.“

„Kako bi ga ne! Milujem ga ko prijatelja, ko tovariša, ko domačina, kateremu se imamo zahvaliti za marsikatero lepo uro.“

„Res je, to mu moramo pač pustiti, prav kratkočasen družnik je, vsacega zna zabavljati, vsakemu zna kaj prijetnega povedati, sicer bi ga tvoj oče, ki so tako izbirčni, ne bili pripustili v našo družbo. Pa učen je...“

„Zeló učen je, izvrsten zdravnik je. Poprejšnji zdravniki so vsi dejali, da ne bom živela, dejali so, da imam, če se bom dobro varovala, še kake dve leti. Odkar me zdravi pa Milan, sem si dobro opomogla, le poglejte,

teta, kako sem močna, debela sem pa tudi, da uže lepo ni, kaj ne, ljuba teta?“

„Oh, otrok moj, čemu govoriš zmeraj o svoji bolezní in o svojih zdravnikih. Zdravniki so vsi jednaki, tudi Milana ne izvzamem. To so ti pravi proroki! Ali je še kdo rekel, da ne vé? Ti si bila majbina premehkobljena; če so ti mati umrli za prsno boleznijo, sledi li iz tega, da moraš tudi ti?“

„Ne vé“, dé Zora mirno, „ali to slabost imam, da rada kaj tacega mislim, in odkar me je pustil Milan, me še bolj skrbi, dasi tudi nikoli ni povedal, kakošno bolezen da imam. Lahko se smejate, teta, Vi, ki ste zdravi, jaz sem se pa dostikrat uže britko jokala, kadar sem pomislila...“

„E, pojdi, pojdi, kdo si bo v tvojih letih delal smrtne misli! Bodi pametna, pa nikomur ne pravi kaj tacega; smejali se ti bodo, ali pa jih boš pripeljala na še huje misli in namene. Zagotavljam ti, da v tem oziru bodi le po vse mirna.“

„Po vse vender ne morem biti. Pravijo, da z materjo svojo imam toliko podobnosti, pa so umrli v 25. letu.“

„Pa se bojiš uže zdaj za takrat?“

„Majhino se bojim. Je tako hudo umreti, kader je človek sročén.“

„Ali si ti take misli razodela uže tudi svojemu ženinu?“

„I, kaj pa. Prosila sem ga celó, naj si to premisli.“

„Pa ni odstopil?“

„Ni odstopil ne; smejal se mi je, je rekel, da sem sanjavka.“

„Tem bolje; jaz bi bila domnevala kaj drugega. Milujem, da gospoda Milana ni k nam, povprašala bi ga, kako je s tvojo prsno boleznijo. V tej stroki baje da je nezmožljiv.“

Nekdo potrka.

„Noter!“ reče Zora.

Noter stopi sobarica. V rokah drži veličajen šop krasnih cvetic, kakeršnih ni dobiti, kjer si bodi.

„O, kako so lepe,“ dé živahno Zora, roko stegnivši po šopu; „ali so zame?“

„Za vas, gospodična. Vprašalo se je najprej, če ste doma, in ko potrdim, se mi izroči ta šop.“

za svoje otroke, potem *eo ipso* odpade dotični predmet. Nemščina tedaj se tudi na slovenskih šolah s temi pogoji uvede le v isti meri, v koji se poučujejo tuji moderni jeziki, italijanščina in francoščina n. pr. na naših gimnazijah; s takim poukom se torej le ugaja praktični potrebi posameznikov, ne da bi se količkaj žalila enakopravnost ali da bi se motil čisto slovenski značaj našega ljudskega šolstva!

Sicer se pa razvidi tudi pri tej priliki, kako malo resnega premišljevanja da nahajamo pri onih vročekrvnih radikalcih, katerim je omenjeni sklep kranjskega deželnege zbora *crimen laesae majestatis* gledé slovenskega naroda. Dandanes še velja za naše čveterorazrednice po deželi oni usodni učni načrt z leta 1879., vsled katerega se uboga mladina uže v prvem letu muči s težavnim nemškim jezikom, neoziraje se na to, če ga bode otrok katerikrat potreboval v praktičnem življenju ali ne. Tako postopanje ni v soglasju z zakonitimi določbami ter je v evidentnem nasprotju z vsemi načeli zdrave pedagogike. In vender se izmed vseh razboritih čuvajev narodne ideje nikdo ni spomnil tega atentata na našo narodnost, pač pa so se vsi s smešno razvnetostjo zakadili v nedolžno svotico, voljeno od deželnege zbora čisto nedolžnemu namenu. In taka gospôda se čuti še razžaljeno, ako ji odločno odrekamo poklic in razum za politična vprašanja?

Toda celó to se dá dokazati, da je lanski sklep deželnozbornske večine v tesnem soglasju s težnjami, zastopanimi po naših prvoboriteljih na merodajnem mestu. Znano je, da je narodna stranka imela veliko večino v deželnem šolskem svetu tudi l. 1870. In baš tedaj je isti urad, v katerem so narodno stvar zastopali trije rodoljubi, katere sedaj uže krije hladna gomila, dr. Bleiweis, dr. Costa in Janez Zlatoust Pogačar, v ukazu z 8. okt. 1870, § 7. izdal sledečo določbo:

„Naméra pouka v nemškem jeziku je razna, in sicer ta, če se mladina pripravlja za srednje šole, ali pa če se ga uči za dejanjske potrebe. Prvo se doseže s tem, da se v štirirazrednih ljudskih šolah uči kot zapovedani nauk, drugo pa s tem, da se toliko, kakor kažejo potrebe in želje šolskih občin, uči kot prost nauk.

Oglejte si sedaj ta glasoviti sklep lanskega deželnege zbora, pretipajte mu srce in obisti, presukajte ga na desno in levo, — in našli ne bode te ničesar drugega, nego da je praktičen komentar k teoretični določbi, katero so izumili možje, kojim tudi najskrajnejši radikalec ne bo de mogel odrekati živega čuta za korist in čast našega naroda!

Marsikaj še imamo na srci, marsikaj se nam še vsiluje na jezik — toda meje, odmerjene temu skromnemu članku, so preozke za bolj obširno razpravljanje. Le jedno moramo

„Pa kdo je poslal?“

„Prinesel ga je otrok, rada bi ga vprašala, od kodi, pa je smeje kar hitro odsakal. Mislim, da gospod Ernest so si dovolili to šalo.“

„No, taka šala se da slišati, ali bolje rečeno, se da videti,“ reče teta, ko je bila sobarica odšla. „Tvoj brat je prav zanimiv, ki ti pripravi tako mično iznenadenje.“

„Rad stori kaj tacega,“ vrne Zora, „le čudim se, odkodi je dobil takih cvetic. Le pogledjte, kako so lepe, lepo izbrane, vse lepo razvrščene.“

Zora s prsti pretika po cveticah, da bi videla, kako so razrejene in s čim podložene in kako omotane. — „A, tukaj notri pa je pisemce! Kaj neki piše spet! Bode te oprostili, teta,“ rekši vzame pisemce k sebi.

„O, ljubi otrok, ne mika me, kaj ti piše brat. No, pa vidiš ga, Ernesta, na tak način pošilja pisemca! To je ljubko izmišljeno! Čas je, da grem. A, lej me no, še povedala ti nisem, čemu sem prišla. Moj soprog odpotuje kot nadzornik, ž njim pojdem, da svoja sina obiščem; v treh alištirih dneh sem spet tu-

še naglašati! Ako g. notranjski (?) dopisnik „Slov. Naroda“ v istini nima bolj tehtnih razlogov za svojega varovanca, ako v vsem delovanju mnogoletnega notranjskega zastopnika dr. Zarnika ne najde zanj drugega priporočila nego to, da je pri tem sklepu domoljubno — po hodniku se sprehajal ter jezik previdno za zobmi tiščal, potem zagovarja izglubljeno stvar, potem milujemo njegovega klienta, in brez strahu pričakujemo odločitve zavednih Notranjcev na volišči 25. avgusta.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Moravski deželni zbor zaključil je včeraj svoje zborovanje. Kakor je bilo pričakovati, odložila se je zadeva o volitvi c. kr. namestnika grofa Schönborna do prihodnje deželnozbornske sesije. Verifikacijski odbor zaključil je namreč jednoglasno, da ima deželni odbor vso stvar še temeljito preiskati. Levica sevêda bi bila najrajše *brevi manu* ovrgla volitev; no srednja stranka protivila se je temu, in tako se je morala levica udati, ako ni hotela, da nastane razpor med srednjo stranko in levico.

Na Predarelskem završile so se zadnji petek volitve za deželni zbor. Trgovinska in obrtnijska zbornica v Feldkirchu volila je dva konservativna zastopnika. — Deželni zbor predarelski sestal se bode dné 11. avgusta.

V Tirolskem deželnem zboru razpravljali se je te dni predlog odbora za peticije gledé urejenja učiteljskih penzij. Odbor je predlagal, naj se obstoječi fond v podporo ljudskih učiteljev poviša za 32 000 gl. Wildauer pa je priporočal, naj se ustanovi pokojninska zaklada za učitelje. Predlog odstopil se je odboru v pretresanje.

Čeravno se bodo volitve vršile najbrže še le meseca oktobra, počela je hrvatska opozicija uže sedaj volilno agitacijo. V Zagrebu kandidira opozicija v I. kotaru proti saborskemu predsedniku Nikoli Krestiću upokojenega velikega župana Pogledića, v II. kotaru dr. Mazuro in Folnegovića in v III. kotaru kanonika dr. Račkèga in dr. Antona Starčevića.

Tuje dežele.

O srbsko-bolgarskem razporu poroča se „Pol. Corr.“ iz Sofije: Posredujoče vele-vlasti prepričale so se, da je bilo silovito zasedenje stražarnice pri Bregovi neopravdano. Vlasti priznavajo, da dotična točka pripada Srbiji; no da se v prihodnje odstrani vsaki povod nespornazumljenja priporočajo vlasti, naj se Bregovo proti denarni odškodnini ali pa proti odstopu drugega bolgarskega zemljišča na levem bregu Timoka odstopi Bolgariji. Ob jednom so vlasti izjavile, da Bolgarija srbskih izseljenikov ne sme nameščati ob srbski meji ter da sploh mora skrbeti, da se ob meji vzdrži red in mir.

kaj. Zora, nikar preveč ne koplji svoje do-zdevne bolezn, in še manj se pečaj s smrtjo. Torej, ljubi otrok, z Bogom, da se vidimo spet zdravi in veseli.“

„Z Bogom, teta! srečno potujte!“

Zora, ko ostane sama, vzame pisemce v roke. Odpre ga ter prebledi, spoznavši čigavo je pisanje. Bere, in čem dalje bere tem bolj se tresse, naposled jej odpade pismo ter se zgrudi v naslonjač.

„To je strašno, to je grozno!“ krikue Zora z utopljenim glasom.

III.

V štirih dneh je teta res spet doma. Nemudoma gre k svoji sorodnici, za katero je skoro materinje skrbela. Sobarica jo hoče zadržavati rekoča: „Bom prej povedala gospodu Seljaku.“ A hitro odgovori teta: „Ne grem k svojemu bratu, grem k svoji Zori; tú ni treba napovedovanja.“

„Ali gospodični ni dobro, ne sprejema obiskov,“ opazi sobarica.

„Že vem, kaj češ,“ odvrne teta, „toda mene se to ne tiče. Zame je Zora zmeraj doma, se reče, če je sploh doma. Kje pa je?“

Sultal imenoval je dosedanjega prefekta v Slivnu, Naševa, glavnim tajnikom iztočne Rumelije ter načelnikom notranjih zadev. Našev je bolgarske narodnosti ter sploh priljubljena osoba.

Kakor lani obiskal bo ruski car tudi letos kraljevsko obitelj dansko, kjer se bode zopet obdržaval neke vrste rodbinski kongres. Tudi princ Waleski in vojvoda Cumberland prideta v Kodanj. Ruski car prisvostoval bode prihodnji mesec velikim vojnim vajam pri Varšavi ter potem naravnost odpotoval na Dansko.

Francoski senat prešel je v soboto v specijalno debato o reviziji ustave. Ministerski predsednik Ferry je revizijo toplo priporočal. Senat je tudi sprejel dva važna paragrafa, no osoda revizije odločena bode še le tedaj, kander se bo razpravljalo o sestavi senata in o budgetnem pravu; v tej točki pa je opozicija zeló ostra. Zavrže li se ona točka, potem pade revizija ustave sploh.

Dopisi.

Z Gorenjskega 26. julija. (Izv. dop.) Naše čebelarstvo in sadjarsko društvo vrlo napreduje. V kratkem času svojega obstanka se je toli priljubilo, da broji danes okolo 350 udov in ne le z Kranjske, temveč tudi iz drugih slovenskih pokrajin. Gotovo se je nadejati, da se društvo vedno bolj razširi, ker neznatna letnina jednega goldinarja omogoči tudi manj premožnemu pristop, posebno če se pomisli, koliko koristi ima kot društvenik: prejema društven list, izhajajoč vsak mesec, ki po svojem lehkó umljivem jeziku in ukovitih spisih najbolj ugaja našim čebelarjem in sadjarjem. Od letos naprej dobivali bodo udje tudi drevesca brezplačno ali vsaj za znižano ceno iz velike, od društva v najem vzete drevesnice, v kateri je uže danes nad 3000 cepljenih drevesc. Tako društveni odbor neutrudljivo deluje za napredek in čast društva. Posebne važnosti je tudi razstava, kojoj priredi društvo letos od 17. do 24. avgusta v Lescah. Razstavijo se čebele, panovi, satovje, med, sadje, orodje in sploh vse, kar spada v to stroko. Premije so zelo različne. Ministerstvo kmetijstva je blagovolilo podeliti srebrno in bronasto medaljo, razen tega dobili bodo razstavljavci častne diplome in razna darila. Udeležba bode gotovo velika, ker tudi neudom je dovoljeno, pridelke svojega čebelarstva razstaviti. Zadnji dan razstave vršila se bode tudi slavnost v spomin najslavnejšega kranjskega čebelarja, Antona Janšè. Porodil se je v 20. dan maja 1734. l., torej ravno pred 150 leti in ta prilika se porabi, da se vzida v rojstno hišo na Breznici spominska plošča in tako reši pozabljivosti mož, dosedaj premalo čislani, premalo poznani.

Iz vsega je razvidno, kolike podpore je vredno mlado čebelarstvo. Na skromne

„V svoji sobi je,“ milostiva gospa.

Šibko deklet sedelo je blede kakor kreda na zofi; vse njegovo držanje je kazalo, da je silno vtujeno in potrto. Htelo je teto sprejeti z navadno prijaznostjo, toda smehljanje deklíčèvo je bilo tako nekam prisiljeno.

„Pa si res bolehalo potemtakem, kar sem bila jaz na potu?“ bara teta sočutno.

„Le nekaj malega, ni vredno o tem govoriti. Bili so mi živci vzrujani, pa je bilo brž dobro.“

„Tako, živci so tedaj, mislila sem, da te bo prsna bolezen na polu vzela; proti tej pa, ali bolje proti umišljanju tvojemu bi se z najboljšo voljo ne dalo nič opraviti.“

Teta je te besede šalè govorila, in še le zdaj opazi, da Zora zastenj pritajuje solzo, ki ji naposled po licu steče, in ko si z obema rokama lice pokrije, praša začudena:

„I no, saj ne bo tako hudo; če sem se malo pošalila, ljubi moj otrok, saj nisem nič hudega mislila.“

„Oprostite, draga moja teta, da sem taka,“ odgovarja Zora, solze si obrisovaje, „nisem jaz kriva, jaz sem res nespametna.“

svoje dohodke navezano, trudi se po svoji moči za povzdigo zanemarjenega čebelarstva in sadjarstva. Da pa ravno ti stroki donašate našemu kmetovalcu mnogo postranskega dobička, ni nam treba poudarjati.

Iz Planine 25. julija. (Izv. dop.) Usodepolni in pogubonosni bi bili kmalu postali pretečeni dnevi za naše Dolenje Planince, kajti manjkalo ni skoro za las, da jim niso — kakor uže običajno — mali samosrajčniki vpepelili gosto nakopičenih, s slamo kritih kmetijskih hiš in drugih gospodarskih poslopij. Tiste vražje žveplenice, katerih nekateri neprevidni stariši pred otroci skrivati ne znajo ali pa nečejo, spravile bi bile zopet kmalu več pridnih in delavnih rok ob z velikim trudom pridobljeni imetkih. Le brzi in hitri pomoči se imamo zahvaliti, da ni denes Dolenja Planina v razvalinah.

Ker se nemila morilka kolera po Francoskem čedalje bolj razširja in ker smo baš mi ob veliki cesti bivajoči Planinci tej pošasti najbolj razpostavljeni, bil je uže istinito skrajni čas, da se je tudi pri nas ustanovila zdravstvena komisija, kateri se ne bo manjkalo posla, če bode hotela svojo sveto dolžnost vestno izpolnovati. V prvi vrsti naj bi ta korporacija obrnila svoje pazno oko na tukajšnje šole in njeno z daleč na okoli s smrdečim gnojem in gnojnico obdano okolico. V tem zatišji je kraj, kjer se mora v sedajni tropični vročini izcimiti prava pravcata kolera, če bi je na Francoskem tudi ne bilo. V vašem cenjenem in pri nas najbolj razširjenem listu je bilo o tej umazani stvari sicer uže govorenje, a izdalo ni nič; kajti ostalo je razven tega, da se naseli v kratkem strojarja (Gorenjeplaninci je niso pustili pred nekaj časom v svojo sredo) s svojim „parfomom“ v šolsko obližje in da se nekateri celo hudujejo nad dopisnikom, ker je svetu žalostno resnico razkril, vse lepo pri starem, kakor je bilo *anno dazumal*. — Vse se sicer ne more na jeden hip tako vrediti, kakor postava veleva in kakor bi bilo v zdravstvenem oziru želeti, a stori naj se vsaj nekaj v blagor nedolžne mladine in cele občine.

Iz Celja 26. julija. (Izv. dop.) Poročam vam nekoliko o izidu tukajšnjih občinskih volitev, katere so se vršile dne 23., 24. in 25ega t. m., kajti te volitve niso se vršile brez vseh zanimivostij. Govoriti hočem nekoliko natančneje o postopanju tukajšnje nemško-liberalne stranke. Za volilce dne 23. in 24. t. m. postavil je nemško-liberalni župan volitveno komisijo in v to komisijo spravil je samo ljudi svoje barve. Ta komisija je potem nasproti narodni stranki obnašala se, kakor ji je bilo drago, zametala je svojeglavno pooblastila in zavračala volilce. V tretjem razredu pa so se narodnjaki volitve udeležili tako mnogobrojno, da niti z zametavanjem veljavnih pooblastil si naši Tevtoni niso priboriti mogli večine, zmagali smo s 50 glasovi. Nemci in njih pristaši, videči svoj propad, uprli so svoje delovanje

„I, kako to, če smem prašati?“

„No, ker sem . . . saj vidite . . . ker bolujem.“

„Zora, ti mi nekaj prikrivaš, in to ni dobro. Preden sem šla na pot, bila si vedra, zdrava; danes te pa najdem bolno, zamišljeno, vzrujeno; za tem nekaj tiči, in morda so še druge stvari, ki niso v redu.“

„Kaj tacega bi pa bilo, teta?“

„Kakor sem prišla, sem izvedela, da iz tvoje zveze z gospodom od G. ne bo nič. Je li to res?“

„Res je,“ odgovori Zora enostavno.

„Kaj? res je? in to mi poveš tako malomarno, kakor bi odpovedala plesno uro! Poslušaj me, otrok! Saj veš, da sem ti bila dobra vsaki čas; povej mi, kaj ti srce teži; vse tvoje ravnanje mi je tako zagonetno in čudno kakor kitajski roman. Doslej si mi še vselej zaupala; zdaj pa, v tem trenutku, ki ima razločiti za celo tvoje življenje, zdaj se mi nečeš zaupati? Kaj nisem bila vsekdar ti najboljša prijateljica?“

(Dalje prihodnjic.)

na drugi razred, kjer je bil razloček glasov vedno le nezaten. Dne 24. t. m. videli ste koj zarano tekati naše Germane po ulici; Gnančnik in drugovi hoteli so na vsak način zmagati, če tudi le s momentanno večino, in delovanje njihovo pospeševala je volitvena komisija, pridno zametujoč pooblastila in zavračujoč volilce. Narodna stranka preračunala je, da ima izmed vseh 100 volilcev 52 glasov za se, torej je z lahkim srcem in z zavestjo gotove zmage stopala na volišče. Pa čujte, kaj se je zgodilo! Nemško-liberalna volitvena komisija zametavala in uničevala je tako pridno pooblastila in odrekala volilcem slovenskim volilno pravico, da smo naposled ostali s štirimi glasovi v manjšini. Nič niso pomagali ugovori g. M. Vošnjakovi, nič zahteve njegove, naj bi se vsaj iz srede slovenskih volilcev volila dva zaupna moža, da bi smela biti prisotna v prostoru, kjer se vrši volitev. Nič! Le posamno so se spuščali volilci v sobo, kjer se je vršila volitev. Udali so se vender nemško-liberalci naposled, da sta se izvolila dva zaupna moža, g. M. Vošnjak in g. Fr. Lipovšek, a ob jednom tudi dva izmed nemško-liberalcev. Da se je proti takemu počenjanju vložil protest, ni čudno, in nadejamo se, da bode volitev tudi uničena. Volitve v tretjem razredu pričele so se ob 9. uri in trajale do 2. ure po noči; volilcev bilo je 486; izmed teh oddalo se je 210 glasov za slovensko in 151 za nemško stranko, ostali pa ali niso prišli volit ali pa se niso dopustili. V prvem razredu izpale so kakor navadno neugodno za nas. Tako so se vršile te volitve zdaj, a nadejamo se, da bodemo v drugem razredu zopet se kmalu sešli na volišči!

Razne vesti.

— (Otročja bistrumnost.) Naša cesarica šla se je nedavno sprehajat v okolico Ischla. Na potu tem sreča dve deklici, kateri sta se vračali domov. Visoka gospa obdaruje deklici s sladkarijami in vsaki dá še po jeden srebrn goldinar. Naposled pa reče visoka gospa deklicama: „Lehko noč, zdaj pa pojdiva domov.“ Deklici pa ji odgovorita: „Lehko noč, gospa cesarica!“ „Ali me poznata?“ vpraša začudjena cesarica, „zakaj sta to še le zdaj povedali?“ Starejša deklica pa se zvito nasmehje in pravi: „Mati so dejali, da je bolje, če se dela, kakor bi ne poznal gospe cesarice, da se potem več dobi!“ Cesarica se je smijala tej otročji politiki.

— (Upor kaznjencev.) Bosanska deželna vlada pošilja mahomedanske kaznjence v Lepoglavo, da tam prestanejo svojo kazen; tu imajo tudi mahomedansko molitvarnico, kjer je mahomedansk hodža kot duhovnik nastavljen. Ob slednjem prazniku Ramazanu pa je zapovedal hodža kaznjencev preoster post. Jeden del kaznjencev ni bil zadovoljen, drugi del pa je bil na hodžejevi strani. Ko je hodža nek dan prišel v molitvarnico, napali so ga nasprotniki posta; nastalo je vpitje in pretep. Nu, pomirili sta se stranki, ko je hodža izjavil, da se bode post olajšal.

— (Draga stava.) V letovišči pri Petrogradu dogodilo se je pred kratkim naslednje: Mlad mož, kateri je obiskal v bližini stanujočo obitelj svoje neveste, izgubil je med sprehodom etui za cigarete. Pozno je bilo uže zvečer, ko se je vrnil na dom. Izrazil se je, da bi gotovo šel etui iskat, da ni uže tako pozno zvečer, kajti izgubil ga je, kakor se spomina, na pokopališči blizu cerkve. Njegova nevesta ga je dražila v šali, da se boji strahov; to ga je jezilo in dejal je, da hoče iti iskat etui na pokopališče, v znamenje pa, da je bil v istini tam, hoče prinesiti z groba venec. Mati nevestina je resno odsvetovala ta nočni obisk na pokopališči, a mladega moža ponos je bil preveč ujaljen, nič ga ni moglo zadržati. Mati je poslala za njim vratarja. Zdej leži mladi mož v hudi vročnici ter se bori s smrtjo. Preplezal je po polnem ravnodušno ograjo pri pokopališči, našel res etui in vzel venec z groba s seboj. Vrnil se je čez ograjo nazaj, a ko je skočil čez, obvisel je za plašč; tako visečega je našel vratar nezavestnega. Najbrže je mož v razburjeni fantaziji mislil, da ga je zgrabil mrtvec. Zdej se pokori za svojo drznost.

— (Razstrelba.) Iz Varšave se poroča: Sostenskijska tovarna za smodnik v okraji Černigov je po eksploziji smodnika zletela v zrak in se po polnem zrušila. Dva vojaka, ki sta bila v tovarni, sta na male kosčke razstrgana. Po vsem mestu ni ne jedno steklo v oknih celo ostalo. Dva druga vojaka in jeden tehnik, ki so bili za časa grozne nesreče zunaj tovarne, so težko poškodovani. Razstrelbo so najbrže povzročili nihilisti, ker so dan poprej ljudje po mestu našli brezimne pretilne liste. Mestu tovarne se vidi zdaj kup pepela. V mestu vlada velik strah.

— (Mikrocephalina.) Prof. Virchow predstavil je v slednji seji berolinskega medicinskega društva svojim drugovom mikrocephalino (maloglavko). Bilo je to 14letno dekle Margareta Becker iz Offenbacha. Stopila je v dvorano, držeč se za roko svoje matere, velike, koščene žene. Deklica ta ima starosti primerno velikost; telo je vender tenko, šibko in na tenkem tem telesu je mala glavica, komaj tolika, kakor srednja moška pest. Obraz ni nič večji, kakor novorojenčev. Ker je v tej mali glavici malo možganov, so tudi duševne moči zelo slabo razvite. „Mama“ in še nekatere neumljive besede umeje izgovarjati to 14letno bitje. To bitje se drži skoro vedno domu; malo se peča s sestrami in drugimi otroci; je in pije po polnem mehanično. Nikdar je ne smejo pustiti brez nadzorstva, ker se je uže zgodilo, da je iz hiše ušla in tekla na ulici naravnost vozom nasproti.

Domače stvari.

— (V državni železniški svēt) sta predlagale c. kr. kupčijskemu ministerstvu kranjska in goriška kupčijska in obrtnijska zbornica kot člana gosp. vodjo kranjske industrijalne družbe Karel Luckmanna in za namestnika tovarnarja gosp. Evgena Ritter-Zahonyja.

— (Železniški svēt.) Kmetijski družbi kranjska in koroška sta c. kr. trgovinskemu ministerstvu predlagali državnega poslanca g. Z. grofa Gössa članom novega državnoželezniškega sveta in njegovim namestnikom cesarskega svetnika gospoda Iv. Murnika.

— (C. kr. osrednja komisija za umetelnost in zgodovinske spomenike) imenovala je svojimi dopisovalci umirovlj. c. kr. dež. sodn. svetovaleca in graščaka v Loki Edv. vit. Strahla, kaplana Antona Koblarja v Mengiši in mestnega tesarskega mojstra Antona Gwaitza v Ljubljani.

— (Priznanje) je izrekel polkovnik gospod Oton Fux domačemu našemu pešpolku baron Kuhn št. 17, ker se je o priliki ogledavanja po c. kr. vis. fm. nadvojvodu Albrechtu vrlo obnesel. Izdani ukaz polkovnika g. Fuxa izreka v jako laskavih besedah zahvalo, naglašujé, da je storil vsak izmed njih, častnik kakor prostak, svojo dolžnost.

— (Cerkvena slovesnost) v cerkvi sv. Jakoba včeraj ob 9. uri je bila veličastna. Po prizadevanji č. g. župnika J. Rozmana bila je vsa cerkev z domačimi in eksotičnimi rastlinami bogato ozaljšana. Cerkveno opravilo je imel z mnogim spremstvom č. g. prošt A. Jarc. To opravilo spremljal je pomnoženi pevski zbor z izbornim orkestrom pod vodstvom g. L. Belárja tako, da je bilo ljudstvo res ginjeno do prave pobožnosti. Le en glas se je čul, da se namreč tacega izbornega cerkvenega petja uže dolgo ni slišalo. Cerkvena glasba tu očividno napreduje in se po polnem vjema z namero mnogih cerkveno-glasbenih društev na Avstrijskem in Českem, katera tudi Mozartove cerkvene skladbe zelo gojé. Ravno ta velika maša se na Dunaji in v Pragi mnogokrat sliši. Torej moramo popolno pripoznanje izreči na velikem trudu g. župnika in g. pevovodje. Da bi zopet kmalu kaj tacega slišali.

— (V uršulinski samostan v Ljubljani) so včeraj popoldne (po litanijah ob polu 5. uri) javnoslovesno vstopile štiri mlade gospodičine, namreč: Praprotnik Josipina, Žagar Ana (obe iz Ljubljane), Rihar Terezija (iz Polhovega Gradca) in Hörmer Eleonora (iz Ladis na Tirolskem). Prve tri so izprašane s preskušnjo zrelosti kot učiteljice za ljudske šole in kot otročje vrtnice (učiteljice v otročjem vrtu, prve v Ljubljani) s slovenskim in nemškim jezikom. Dne 11. avgusta t. l. (ob 8. uri jutraj) bodo pa po redovnih običajih slovesno preoblečene v nunsko obleko. Čestitamo!

— (Fama volat et crescit eundo)

peva uže stari Vergil o zlobni ljudski govoricu in nikdo nima več prilike, prepričati se o istinitosti pesniške modrosti nego baš ubogi — lokalni reporter v sedanji „mrtvi dobi“! Jasen dokaz temu je majhna nesreča, katera se je nam in naši nemški tovarišici to dni pripetila. „Laib. Zeitung“ namreč prinaša v svoji sobotni številki z dné 26. jul. t. l. v lokalnem delu sledečo vest: „V tivolijskem gozdu se vedno še potepajo sumnive osebe. Pred kratkim smo poročali o nekem roparskem poskusu, danes moramo zopet zabeležiti enak slučaj. Soproga tukajšnjega trgovca sprehajala se je včeraj s svojo deco v podturnskem gozdu. Kar naenkrat jo ustavi nepoznanec ter preti ustrašeni gospej s samokresom. Ta napad se je takoj naznanil mestnemu redarstvu in žandarmeriji.“ Gospóška je na to nemudoma poizvedavala o tem napadu in je kmalu izvedela resnico. Soproga nekega ljubljanskega trgovca, kateri ima svojo prodajalnico v Špitalskih ulicah, setala je s tremi otroci 25. julija okolo 11. ure predpoludne po gozdu za podturnskim gradom; kmalu se vsede na klop. Ob istem času se v gozdni senci prikaže mlad mož, okolo 17 let star, jako dostojno oblečen, brčkone kak studiosus, ter se sprehajal mimo omenjene gospe. H krati pa je zapazila, da je nepoznani „Rinaldini“ iz žepa potegnil — pištolo in začel — igrati se z nevarnim orodjem. A ni nameraval nič hudega; žandarmerijski patruli je potem sama odločno izjavila, da je niti s samokresom, niti na kak drug način ni nadlegoval, in isto je potrdila neka dekla, katera je bila slučajno priča vsemu dogodku. Kakor se pripoveduje, se je mlad „ropar“ kratkočasil s tem, da je — žabe streljal! Krvoločnežu je tedaj na vsak način mrzla žabja kri mnogo bolj ugajala nego gorka človeška! Oj ti prozajična žandarmerija! Zanimiva tragična dogodka izgubila je po polnem svoj romantični nimbus, v prijazni tivolski goščavi se dosihmal še nisoagnezdili apeniski banditi in naše skrbne zenke bodo tudi za naprej brez strahu lahko uživale pod Turnom naravne krasote ljubljanske okolice!

— (Petindvajsetletnico svojega zakona) praznoval je včeraj podpredsednik ljubljanskega veteranskega društva, gospod c. kr. rudarski uradnik Alojzi Schafenrath. Veteransko društvo napravilo je zaslužnemu podpredsedniku svojemu veliko ovacijo v gostilnici „pri Hrovatu“ na Karlovskem predmestju. Velika vrsta navdušenih naptinic glasilo se je na čast slavljencu.

— (Poškodoval) je dimnikar Stricelj po neprevidni hitri vožnji 27. t. m. zvečer ob 8. uri pred hótelom „pri Slonu“ na tlaku delavca Jožeta Simončiča; iztrgal mu iz levega ušesa uhan.

— (V vodo skočila) je na Bregu smodkarica Marija Kos v jezi, ker se je skregala s svojo materjo, katera ji je odsvetovala preobilo žganjepitje. Mestni redarstvenik Kranjec izvlekel je pijano žensko iz vode.

— (V spanji okraden) je bil včeraj po noči zidar Jakob Kandušar, ko je pijan ležal na ulicah. Ukradena mu je bila suknja, katero so mu neznanzi tatovi skleli, vredna 8 gld., čevlji vredni 5 gld., dva robca in mošnjček s tremi goldinarji.

— (Hud pretep) nastal je včeraj po noči v Gradišči med vojaki brambovcu in trgovskimi hlapci. Brambovci ranili so več hlapcev s sabljami.

— (Pri streljanju) s topiči poškodovali so se včeraj v Štepanji Vasi poleg Ljubljane ob slavljnji cerkvenega blagoslovljenja peteri fantje. V piskru so imeli hranjen smodnik, katerega se je nekoliko potreslo na tla. Ravno so se fantje razgovarjali, da se mora pazljivo ravnati s smodnikom, kar jeden fantov vžge na tla raztreseni smodnik, kateri je vžgal tudi smodnik v piskru. Poškodovan je jako hudo Ščinkovčev Tone, kateremu je smodnik razdrupal ves obraz i tako poškodovan je tudi drug fant hudo, trije pa so menj poškodovani na rokah in po obrazu.

— (Občinska volitev.) Iz Radóvljice se nam poroča: Pri občinski volitvi dné 24. t. m. bili so izvoljeni v odbor sledeči gospodje: F. Hudovernik, F. Dovžan, A. Roblek, S. Rabič, Iv. Ovin in Bulovec v drugem razredu gg.: F. Andolšek, J. Mali, J. Bononi, J. Thuma, F. Sartori in Tratnik. Vdeležitev volitve bila je zelo mlačna.

— (Vsled solnčarice umrla) je 17. t. m. vedno nekoliko bolelna Marija Gottlieb iz Št. Petra na njivi, ko je žela.

— (Iz Kranja) se nam v zadevi plačila pri kegljanji za dobitke piše, da se ne vplača 30 kr. samo za tri točaje, temveč za jedno sérijo, obsezajočo devet točajev, ter da se bode kegljanje 17. avgusta na večer ob 9. uri dokončalo.

— (Iz Postojine) poroča se nam dné 27. julija: V sredo dné 30. julija praznovali bodo c. kr. uradi, čitalnica in šolska mladina obletnico prihoda Nj. veličanstva v Postojino. Program je obširen: Ob 8. uri slovesna sv. maša, potem slovesnost v šoli. Popoludné izlet na „Rauber-Commando“; zvečer tombola s petjem, vojaško godbo i. t. d.

— (Požarna kronika.) Iz Mokronoga se poroča: Dné 21. t. m. ob 1/2 1. uri popoludné unel se je z žitom napolnjen kozolec posestniku Franu Ščinkovcu v Zalogu št. 11 (občina sv. Marjeta); zažgal je njegov 7letni pastir z užgalicami. Ogenj razširil se je naglo na 10 korakov oddaljeno hišo in gospodarsko poslopje, kakor tudi na hišo Janeza Ščinkovca št. 12. Prihтели so naglo ljudje na pomoč in posrečilo se jim je, ogenj omejiti le na ta poslopja. Škode ima Fran Ščinkovec 2000 gld., ravno tako se ceni škoda Janeza Ščinkovca na 2000 goldinarjev. Zavarovan ni bil nobeden.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Brno, 27. julija. Deželni zbor se je, rešivši svoje posle, zaključil po deželnem glavarji s trikratnim „slava“ na cesarja.

Levov, 27. julija. Nj. veličanstvo cesar izvolil je po požaru poškodovanim prebivalcem vasi Szcurowice, v brodskem okraju, iz privatne svoje blagajne 1500 gld. darovati.

Berolin, 27. julija. Zaradi kolere se je direktni promet železniških voz med Nemčijo in Francijo vstavil.

Pariz, 27. julija. Senat je po zmedeni debati s 173 proti 16 glasovom vzprejel popravek po revizijskem načrtu, katerega je vzprejela zbornica; po tem popravku se člani o volilnem načinu senata odpravijo iz ustave. Desnica se je zdržala glasovanja.

Pariz, 27. julija. Tedensko poročilo o mrličih v Parizu kaže, da so tri osebe izmed nekaterih slučajev umrle za drisko. Kolera se ni pokazala.

Pariz, 27. julija. Po noči je v Toulonu 8 oseb, v Marseillu 18 oseb za kolero umrlo. V Toulonu so se zdravstvene razmere zboljšale; danes so v Toulonu 3, v Marseillu 17; v Aixu 6 oseb za kolero umrle.

Toulon, 26. julija. Od včeraj zvečer do danes zjutraj je tu 13 oseb, v Marseillu 31 oseb za kolero umrlo.

London, 27. julija. Brzovjav v „Standardu“ z Madagaskarja z dné 27. junija poroča, da so francoske čete dné 27. junija s tremi topovi in tremi mitraljesami napali tabor hovajiški, po dveurnem boji pa se zopet vrnil.

Petrograd, 26. julija. Po poročilih iz Nižnij Novgoroda je parobrod z ljudmi „Aniuta“ dné 24. t. m. na Volgi, ne daleč od Barmena, vsled hudega viharja se potopil; 20 oseb je izgubilo življenje.

Carigrad, 27. julija. Neznani človek napal je včeraj blagajnika ruskega poslanstva, Vulčeva, na cesti ter mu oropal 1700 funtov, katere je oni ravno iz banke vzela. Vulčev je bil s palico lahko ranjen.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 28. julija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	81.05
„ „ „ srebri	81.85
Zlata renta	103.80
5% avstr. renta	96.15
Delnice národne banke	858.—
Kreditne delnice	308.—
London 10 lir sterling	121.70
20 frankovec	9.65 ⁵
Cekini c. kr.	5.73
100 drž. mark	59.60

Tuji.

Dné 26. julija.

Pri Malči: Atlas in Horovitz, trg. potovalca, in Schermerl, uradnik, s soprogo, z Dunaja. — Bock, fabrikant, in dr. Schuster iz Gradca. — Hallecker, fabrikant, iz Schönberga. — Koprivnik, učitelj, in Küster, zasebnica, s hčerjo, iz Maribora.

Pri Slonu: Holzer, inženér, iz Egipta. — Petz, trgovec, in Bocna. — Neumann, trgovec, z Dunaja. — Kardós, trgovec, iz Siófoka.

Pri Tavčarji: Botta, arhitekt, in Masatti, vinotrzec, iz Trsta.

Pri Južnem kolodvoru: Brunner, zasebnik, z Dunaja. Fakin, zasebnica, iz Trebovelj.

Pri Avstr. carji: Demšar, župnik, in Luznar, učitelj, iz Poljan.

Umrlí so:

Dné 25. julija. Ana Mazgon, pasarska hči, 2 uri, Rožne ulice, mrtvoud.

Dné 26. julija. Miha Lukač, pisar, 21 1/2 l., Križevniške ulice št. 7, jetika.

Dné 27. julija. Marjeta Spiller, soproga poštnega sluga, 45 l., Križevniške ulice št. 9, plućna tuberkuloza.

V bólnici:

Dné 25. julija. Ernst Ličan, delavec, 23 l., Embolia arteria pulmonum.

Tržne cene.

V Ljubljani 26. julija: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 60 kr., domače 7 gld. 48 kr.; ječmen 4 gld. 55 kr.; rež 5 gld. 53 kr.; ajda 5 gld. 53 kr.; proso 6 gld. 18 kr.; turšica 5 gld. 60 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 32 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 80 kr., špeh po 60 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 56 kr., svinjina 66 kr., drobniško po 40 kr. — Piške po 42 kr., golobi 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 30 kr.; mehkih 4 gld. 50 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (na skladišči), 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dné 26. julija.

Dunaj:	77	89	56	12	3.
Gradec:	34	85	64	11	68.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
26. julija	7. zjutraj	734.00	+13.0	vzh. sl.	dež	10.80
	2. pop.	735.88	+13.6	jzpd. sl.	»	dež
	9. zvečer	736.88	+12.2	»	d. js.	
27. julija	7. zjutraj	738.78	+10.6	bzv.	mgl.	
	2. pop.	737.22	+20.6	jvzh. sl.	d. js.	0.00
	9. zvečer	736.24	+15.2	bzv.	»	

Za razkuževanje

stranišč, kanalov i. t. d.

priporoča

karbolno kislino, klor-apno in železno galico materijalna in špecerijska trgovina

M. E. Supan

Dunajska cesta.

V neko špecerijsko prodajalnico na deželi vzprejme se takoj spreten

trgovsk pomočnik

zmožen slovensčine in nemščine. — Kje? pové upravništvo „Ljubljanskega Lista.“

Komptoirist

zmožen slovensčine in nemščine, izveden v vseh komptoirnih poslih, se tekoj vzprejme. Natančneje pri upravništvu „Ljubljanskega Lista.“